

Arrest

nr. 277 741 van 22 september 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DELMOTTE
Mont Saint-Martin 79
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat C. DELMOTTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 30 november 2021.

1.2. Verzoeker wordt op 31 maart 2022 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 17 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die als volgt luidt:

A. Feitenrelaas

U verklaart zowel over de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te beschikken. Omdat u geboren en getogen bent in Venezuela, Barinas, beschouwt u dit als uw eerste nationaliteit. Uw vader heeft de Venezolaanse nationaliteit, uw moeder heeft de beide nationaliteiten en is geboren in Colombia. Uw ouders zijn gescheiden. Uw vader, uw broer en één zus verblijven in Venezuela. Uw moeder verblijft momenteel in Colombia, in Cucuta, Villa del Rosario. Uw moeder is ziek en recent is één van uw zussen vanuit Venezuela bij uw moeder gaan wonen. In Colombia woont er nog een tante van u in Bogota. Op 01 september 2018 diende u Venezuela te ontvluchten. Omwille van de crisis en de chaos, het gebrek aan voeding en elektriciteit deed uw actief mee aan de manifestaties in Domingo Ortiz de Paiz. U moedigde de mensen aan om mee te manifesteren. U ging altijd samen met een kompaan. Op een bepaald moment vertelde hij u dat u op de zwarte lijst stond. Tijdens de manifestatie van 28 augustus 2018 hadden de "colectivos" foto's getrokken van de manifestanten. U geloofde eerst niet wat uw kompaan zei, maar op 01 september 2018 was u aan het voetballen toen er zwaar bewapende personen verschenen aan het voetbalplein. Ze noemden uw naam, zeiden dat u op de zwarte lijst stond en ze u zouden vermoorden. Vervolgens schoten ze twee maal in de lucht. U bent nog diezelfde dag gevlucht naar Colombia, Villa del Rosario. In Colombia merkte u dat u beschouwd werd als Venezolaan. U kon er niet de normale jobs doen zoals de andere Colombianen. U verkocht op straat sigaretten, koffie, snoep en dergelijke. Dat was net genoeg om de huur te betalen. Op een bepaald moment is ook uw moeder naar Colombia, Villa del Rosario gekomen. U woonde er samen met uw moeder. Zij heeft een soort verzekering op haar naam staan. Echter, om geld van de rekening te halen, diende u zich over de grens te begeven naar een Venezolaanse bank. Op 15 juli 2021 deed u hiertoe een poging. U gebruikte niet de officiële grenspost over de brug omdat die op dat moment was afgesloten. U wilde de bank bereiken via een sluiptweg. Daar aan de grens werd u gevat en in de boeien geslagen door bewapende en in het zwart geklede mannen. Ze zeiden u dat u diegene was die op de manifestaties van Domingo Ortiz Paiz was. Ze kenden uw naam. U bleef ontkennen en werd uiteindelijk vrij gelaten. U keerde terug naar Villa del Rosario. U verliet Colombia op 14 november 2021 en reisde via Madrid naar België waar u op 30 november 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U stelt bij terugkeer naar Venezuela én naar Colombia een vrees te hebben voor uw leven.

U legt volgende documenten neer; uw originele Colombiaanse ID-kaart en paspoort, copies van uw Venezolaanse ID-kaart en Venezolaanse Vaderlandskaart, een bankkaart van een Venezolaanse bank, een aangifte van uw geboorte, medisch stukken in verband met de ziekte van uw moeder, een psychiatrisch verslag van u zelf, een klacht ingediend in Venezuela en verscheidene mediaberichten over Venezolaanse slachtoffers.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A , lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten blijkt dat u over twee nationaliteiten beschikt, zijnde deze van Venezuela en deze van Colombia. U bent geboren en getogen in Barinas, Venezuela. Op 01 september 2018 bent u Venezuela definitief ontvlucht en was u woonachtig in Colombia, zijnde Cucuta, Villa del Rosario. U heeft noch uw vrees voor vervolging in Venezuela noch uw vrees voor vervolging in Colombia aannemelijk gemaakt. De facto verbleef u sinds 01 september 2018 tot aan uw vertrek in Colombia en dient dus in de eerste plaats uw vrees ten opzichte van Colombia te worden beoordeeld.

Als redenen om Colombia te verlaten haalt u aan, dat u door de Colombiaanse samenleving werd uitgestoten omdat u er als Venezolaan wordt beschouwd omdat u in Venezuela bent geboren. U maakt dit echter niet aannemelijk.

U verklaart dat de Colombiaanse staat u heeft afgewezen (CGp.10). U gevraagd dit toe te lichten, zegt u dat u geen werk kon vinden zoals andere Colombianen, bijvoorbeeld in een supermarkt, waardoor u genoodzaakt werd om als straatventer te werken. U verkocht sigaretten, koffie, snoep e.d. (CG p. 10). Hiermee betaalde u de huur van het huis, waar u samen met uw moeder woonde. Zij was kort nadat u gevlucht was uit Venezuela ook naar Colombia terug gekeerd. Uw verklaringen hebben betrekking op uw socio-economische situatie in Colombia. Dat u ernstig zou zijn gediscrimineerd omdat u in Venezuela geboren bent, maakt u niet aannemelijk. Aangezien u ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt, heeft u alle rechten en plichten van de Colombiaanse staat en kan u zich beroepen op de bescherming en de diensten van de Colombiaanse overheid. U had in Colombia geen noemenswaardige problemen met de politie. U bent er nooit gearresteerd en kwam nooit in aanmerking met justitie (CG p.12). U werd in Colombia nooit bedreigd (CG p.12).

Bovendien dient erop te worden gewezen dat bijna twee miljoen Venezolaanse vluchtelingen werden ontvangen door de Colombiaanse overheid en er een tijdelijke verblijfstatus kregen (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Dient herhaald te worden dat u zelfs over de Colombiaanse nationaliteit beschikt, hetgeen u een veel gunstiger status verleent. Dat het in de grensstreek in de gegeven context wellicht niet gemakkelijk is om werk vinden en te integreren is plausibel, maar er dient te worden gewezen op het feit dat u zonder problemen in Villa Rosario verbleven heeft van september 2018 tot aan uw vertrek in november 2021. U kón er een huis huren én werken, zelfs voldoende om tickets te kopen om naar Europa te komen (CG p.12). U had zich bovendien aan de situatie in de grensstreek kunnen onttrekken door u elders te vestigen. Zo had u zich naar Bogota kunnen begeven, waar er nog een tante en andere familie van uw moeder woont (CG p.5).

U verklaart eveneens Colombia te hebben verlaten omdat veel mensen die met drugs bezig zijn, u zouden kunnen verwarren met iemand anders omdat u ook een lang gezicht heeft, zoals de Venezolanen (CG p.12). Deze vrees is puur hypothetisch.

Tijdens het persoonlijk onderhoud was er even verwarring over een incident (CG p.8-9), aangezien u initieel verklaarde dat u Colombia had verlaten omdat de vervolging vanwege de “Colectivos” verder duurde. Echter, na allerlei pogingen om uw verklaringen duidelijk te krijgen, en gebruik makend van een tekening, werd het duidelijk dat de tweede keer dat u werd bedreigd (de eerste keer was in uw geboorteplaats Barinas, Venezuela) u zich eveneens op Venezolaanse bodem bevond, net over de grens, in Sant Antonio (CG p.11-12). U was op 15 juli 2021 de grens illegaal over gegaan om met de kaart van uw moeder geld af te halen van haar rekening bij een Venezolaanse bank, toen u onderschept werd door mannen in het zwart met bivakmuts en kogelvrije vesten zoals politie (CG p.9 en p.11-12).

Uit het bovenstaande volgt dat u wat betreft Colombia, geen elementen aanhaalt die kunnen beschouwd worden als elementen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, zijnde een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging op grond van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

U haalt enkel socio-economische redenen aan om Colombia te verlaten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg

gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de

vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aangaande de door u aangehaalde problemen in Venezuela waarvoor u op 01 september 2018 naar Colombia vluchtte, moet het volgende worden opgemerkt.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org>, **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf>, p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

U verklaart dat u geregeld deelnam in de demonstraties van de oppositie in uw woonplaats Barinas, dat u een populaire persoon was en de mensen aanmoedigde deel te nemen (CG p.6-7). Echter, u maakt niet aannemelijk dat u een uitgesproken rol heeft gespeeld tijdens de manifestaties die ertoe zou kunnen leiden dat u een gegronde vrees voor vervolging riskeerde vanwege de Venezolaanse overheid. Uw beweerde rol berust enkel op uw verklaringen. U brengt geen concrete informatie aan die toelaat uw bewering te controleren. De door u neergelegde mediaberichten over de houding van de autoriteiten en de burgerslachtoffers, zijn algemene informatie die geen bewijs leveren van uw persoonlijke betrokkenheid bij noch rol in de manifestaties. Dat uw naam zou zijn gezet op een dodenlijst en u een vrees heeft vanwege de “colectivos”, is gezien uw weinig uitgesproken profiel, weinig waarschijnlijk. U verwijst naar de demonstratie van 27 augustus 2018 waarbij colectivos foto's namen van alle demonstranten. De persoon die altijd met u mee betoogde, zei u dat er een zwarte lijst werd opgemaakt met de bedoeling schade toe te brengen aan de betrokkenen, wat u in eerste instantie niet geloofde (CG p.7). Het fotograferen van betogers gebeurt vaak bij manifestaties, maar uw loutere deelname is geen voldoende verklaring voor de bewering dat u op een dodenlijst zou hebben gestaan.

Immers, aan het incident dat zich zou hebben voorgedaan op 01 september 2018, waarop u besloot naar Colombia te vluchten, kan nauwelijks geloof worden gehecht. Het is toch weinig aannemelijk dat indien uw naam op een dodenlijst zou fungeren, er vier zwaar bewapende personen naar u zouden komen, uw naam zouden roepen, u zeggen dat u op de zwarte lijst staat en ze u gaan doden, om zich vervolgens te beperken tot het lossen van twee schoten in de lucht (CG p.7). Het is ook merkwaardig dat u zich vergist in de naam waarmee ze u aanspraken, zijnde “Pedro” (uw eerste naam) of “Anthony” (uw tweede naam). Aangaande dit incident hebt u bij het parket van uw geboorteplaats Barinas, een klacht laten indienen bij monde van uw advocaat, die een verwante is van u (zie document in het administratieve dossier). Het document is niet gedateerd, maar er staat een stempel op van 24 maart 2022. Het is met andere woorden een klacht die jaren na de feiten werd gedaan, bovendien door een advocaat die ook een verwante van u is. Het is duidelijk dat het om een gesolliciteerd document gaat. In het document staat dat u op een zwarte lijst zou staan, samen met vijf anderen personen die met de dood werden bedreigd. Het is toch onmogelijk dat u zou weten wie er verder nog op de zwarte lijst zou staan. Uw verklaringen missen plausibiliteit.

Aangaande het incident dat zich heeft voorgedaan in de grensstreek, San Antonia, Venezuela, waar u werd gearresteerd door zwaar bewapende mannen in het zwart met kogelvrije vesten, zoals de politie, is het niet aannemelijk dat deze personen u onmiddellijk zouden hebben kunnen identificeren als “diegene die in Barinas aan de manifestaties heeft deelgenomen” (CG p.8-9). Indien ze dit echt zouden hebben geweten, dan zouden ze u wellicht niet hebben vrij gelaten louter en alleen omdat u ontkende die persoon te zijn.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vrees voor vervolging in Venezuela ook niet aannemelijk heeft gemaakt. Hoe dan ook en in ieder geval, kan u zich wenden tot de Colombiaanse overheid aangezien u ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en u van 01 september 2018 tot aan uw vertrek op 24 november 2021 daar heeft gewoond zonder problemen.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

*Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).*

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25

september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kon echter niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen." Wat er ook van zij, u heeft naast de Venezolaanse ook de Colombiaanse nationaliteit en zoals reeds beargumenteerd, werd door het CGVS in uwen hoofde geen gegronde vrees voor terugkeer naar Colombia vastgesteld noch een risico op ernstige schade aldaar.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te

nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Uw Colombiaans paspoort en ID-kaart en de kopieën van uw Venezolaanse identiteitsdocumenten, zijn een aanwijzing van uw dubbele nationaliteit die niet wordt betwist. Het Venezolaans document (gecertificeerde kopie van geboorteregistratie) is een aanwijzing dat u in Venezuela werd geboren, wat hier verder ook niet te discussie staat. De klacht bij het parket van uw geboorteplaats Barinas werd bovenstaand voldoende

besproken, wat eveneens geldt voor de mediaberichten over de manifestaties in Venezuela. Het medisch dossier van uw moeder heeft louter betrekking op haar persoon.

Wat betreft het psychiatrisch verslag (neergelegd na het persoonlijk onderhoud), dient te worden vastgesteld dat u een cognitieve achterstand heeft vergeleken met het gemiddelde. U werd voor het eerst door uw moeder aangemeld in 2007- u was toen 10 jaar oud-, omwille van leerstoornissen. Het neergelegde attest heeft betrekking op uw situatie toen u 19 jaar was. U werd door de psychiater gezien op vraag van uw moeder, omwille van gedrags – en leerproblemen. Het attest vermeldt: “ Pedro komt naar deze raadpleging vergezeld door zijn moeder. Hij kleed zich naar zijn leeftijd, geslacht en socio-economische toestand, hij is bewust, georiënteerd, alopsychisch en autopsychisch, geheugen behouden, fixatie zonder wijzigingen (5/6), afgeleid, meewerkend, kijkt in de ogen van de interviewer, welbespraakt met gepaste intensiteit maar moeilijkheden in de uitspraak van bepaalde woorden, lijkt onder het gemiddelde te zitten wat verstand betreft”. Dit laatste blijkt een “diagnostische indruk te zijn”. Er zitten geen testresultaten bij.

Tijdens het gehoor op het CGVS bleek vrij snel dat u moeite heeft met minder eenvoudige vragen en steeds om bevestiging vraagt over de wijze waarop u de vraag hebt begrepen. Indien u bevestigd wordt kan u accuraat antwoorden. Het persoonlijk onderhoud verliep naar behoren, eens u op een meer simpele manier en met korte vragen werd bevraagd. Ook uw spontaan relaas is vlot en accuraat, soms moet u naar het juiste woord zoeken. Ook al zou u op cognitief vlak iets minder begaafd zijn, u heeft zich altijd uit de slag kunnen trekken. In Venezuela werkte u in verschillende restaurants of als bewaker in een wooncomplex (CG p.6). In Colombia werkte u in de informele sector als straatventer. U zocht en vond er een huis. U betaalde zelf de tickets voor uw reis naar België (CG p.12). U bent zelfstandig en op eigen initiatief naar Europa gekomen. U omschrijft u zelf als een hardwerkende persoon die voor zichzelf zorgt. Er dient te worden opgemerkt dat u in staat was uw vluchtrelaas op voldoende coherente en consistente manier te vertellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A, § 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Na een theoretisch betoog over de door hem geschonden geachte bepalingen, het begrip subjectieve vrees in de vluchtelingendefinitie en het voordeel van de twijfel, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet beantwoordt aan “de nodige eisen van de voornoemde beschikkingen”. Hij argumenteert hierover als volgt: “1) Volgens het CGVS is er geen enkel element dat aantoonst dat er sprake is van bijzondere procedurele noden van verzoeker. Overwegende dat het CGVS geen rekening hield met de bijzondere gezondheidstoestand van verzoeker. Verzoeker lijdt aan cognitieve achterstand, resulterend in gedragsproblemen en leerproblemen. Hij heeft bovendien een medisch rapport over hem ingediend in 2007 geschreven door een psychiater. Volgens dit document, is verzoeker “welbespraakt met gepaste intensiteit maar moeilijkheden in de uitspraak van bepaalde woorden, (hij) lijkt onder het gemiddelde te zitten wat verstand betreft”. De intellectuele staat is in de loop der jaren niet verbeterd. In de bestreden beslissing erkent het CGVS dat verzoeker moeite had de meer gecompliceerde vragen te begrijpen. Verzoeker moest regelmatig vragen om de vragen te herhalen, en zelfs te vereenvoudigen. Zijn antwoorden waren simpel. Het is duidelijk dat de intellectuele toestand van verzoeker een negatieve invloed heeft gehad op het verloop van zijn verhoor bij het CGVS. Het CGVS nam nota van de moeilijkheden van verzoeker, maar nam geen concrete maatregelen om hem te helpen. Verzoeker wees er verder op dat hij de tolk die aanwezig was tijdens de hoorzitting in het CGVS van 31.03.2022 niet volledig verstond. Hij kreeg te horen dat hij de “best tolk in België” was... Het is abnormaal dat de opmerkingen van de verzoeker niet serieus werden genomen en dat hem geen andere tolk werd toegewezen.

2) Het CGVS plaatst vraagtekens bij de verklaringen van de verzoeker over de discriminatie die in Colombia wordt geleden vanwege zijn Venezolaanse nationaliteit. Hoewel de verklaringen van de verzoeker consistent zijn.

Verzoeker heeft zich legaal in Colombia kunnen vestigen, aangezien hij de Colombiaanse nationaliteit heeft. De Colombiaanse autoriteiten hebben hem echter niet ondersteund of geholpen. De Colombianen verweet hem zijn Venezolaanse nationaliteit en beschouwden hem niet als een van hen. Verzoeker begreep al snel dat hij niets was in Colombia. Hij kon werk vinden, maar op straat, sigaretten, koffie, snoepjes verkopend... Het salaris was nauwelijks genoeg om de huur van het huis dat hij bewoonde te betalen.

3) Het CGVS beschuldigt verzoeker ervan buiten het grensgebied te zijn gebleven en zich niet elders in het land te hebben gevestigd, zoals in Bogota, waar een deel van het gezin van zijn moeder woonde. Terwijl verzoeker met spoed Venezuela is ontvlucht en zich in de dichtstbijzijnde regio in Colombia heeft gevestigd. Hij zorgde voor zijn zieke moeder en wilde haar niet alleen laten. De familie van de moeder van de verzoeker had hem misschien voor een paar dagen kunnen opnemen, maar zeker niet voor de lange termijn.

4) Volgens het CGVS vond de arrestatie van 15.07.2021 plaats in Venezuela en was puur economisch. Terwijl verzoeker op 15.07.2021 probeerde terug te keren naar Venezuela om geld van de bank voor zijn moeder op te nemen. Hij maakte geen gebruik van de officiële grenspost. Hij werd echter gearresteerd door mannen die een foto van hem hadden en hem de schuld gaven van de demonstratie van 28.08.2018. Deze arrestatie had een puur politiek karakter. Verzoeker had nog geen geld opgenomen; hij had dus niets van belang voor dieven. Aan de andere kant werd hij geïdentificeerd door gewapende mannen, bij zijn naam genoemd en op basis van een foto aangewezen als deelnemer aan een manifestatie.

5) Het CGVS oordeelt, op basis van de informatie waarover het beschikt, dat de veiligheidssituatie in Colombia de laatste tien jaar opmerkelijk verbeterd is. Terwijl het CGVS deze informatie enerzijds niet heeft gerapporteerd tijdens de hoorzitting van 31.03.2022. Noch verzoeker, noch zijn advocaat konden er dus kennis van nemen en er nuttig over discussiëren. Opvallend is dat deze informatie niet eens in het administratief dossier lijkt te staan. Het CGVS verwijst enkel naar websites. Het CGVS respecteert kennelijk de rechten van verdediging van verzoeker niet. Bovendien is het CGVS volledig tegenstrijdig in zijn beweringen. Het wijst op een vermeende verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia. Maar het erkent ook een toename van geweld tussen de veiligheidsdiensten, rebellengroepen en de georganiseerde misdaad.

6) Het CGVS beweert ook onderscheid te maken tussen de verschillende regio's van Colombia, tussen gericht geweld tegen sociale leiders en mensenrechtenactivisten enerzijds en common law-misdrijven anderzijds. Terwijl dit een vereenvoudigde weergave van het politieke systeem in Colombia is. Verzoeker verwijst naar het dossier van de ter staving van dit beroep ingediende documenten. In een advies bijgewerkt op 07.06.2022 stelt de FOD Buitenlandse Zaken dat: « La situation (n') est (pas) sécurisée partout : outre les membres dissidents de l'ancienne guérilla des Farc, le mouvement rebelle ELN ... est toujours actif, et ces dernières années, des bandes criminelles, qui sont également une source d'insécurité, se sont constituées. Pour cette raison, une bonne dose de prudence est toujours recommandée » (Stuk 1 van de toegevoegde dossier). Het Franse ministerie van Buitenlandse Zaken is al even alarmerend: "Elections (14.06.2022) Des élections présidentielles sont prévues le 19.06.2022 en Colombie. Pendant toute la période de la campagne électorale et dans les jours qui suivront la promulgation des résultats des élections, il est recommandé d'observer la plus grande prudence, des violences pouvant survenir. Des restrictions de déplacement peuvent être imposées par des groupes armés illégaux localement... « Criminalité urbaine (29.04.2022) Dans le contexte de la reprise économique et de l'évolution des restrictions sanitaires, une recrudescence de la criminalité, souvent violente, à arme blanche ou à main armée, est constatée dans toute la capitale ainsi que dans plusieurs villes du pays... « Risques liés à la présence de groupes armés Le cessez-le-feu négocié entre le gouvernement colombien et l'armée de libération nationale (ELN) a pris fin le 09.01.2018. Le groupe armé s'est depuis livré à plusieurs attaques terroristes et il n'est pas exclu que de nouvelles actions violentes se produisent. Divers groupes armés (dont narcotrafiquants) sont actifs en Colombie et conduisent des opérations terroristes. Dans certaines régions, notamment frontalières avec le Venezuela et l'Equateur, cela se traduit par un risque important d'attaques armées, d'extorsions et d'enlèvements. Il est recommandé de maintenir un niveau de vigilance élevé à tout moment » (Stuk 2). Colombia heeft een rangorde van 87/180 wat betreft corruptie, en een score van 39/100 (Bewijsstuk 3 van het dossier van verzoeker). Ter vergelijking: België staat 18e van de 180; zijn score is 73/100 (Figuur 4). In haar jaarverslag 2021 stelt Amnesty International schendingen van het internationaal recht en mensenrechtenschendingen in de context van het gewapende conflict aan de kaak; evenals talrijke gevallen van buitensporig gebruik van geweld door veiligheidstroepen tegen vreedzame demonstranten (productie 5). Reporters Zonder Grenzen geeft in haar rapport over 2021 aan dat: "Les agressions, menaces de mort et assassinats de journalistes restent fréquents et placent la Colombie parmi les pays du continent les plus dangereux pour la presse » (Stuk 6). Human Rights Watch maakt een duidelijk statement over Colombia: "En 2016, un accord de paix a officiellement mis fin au conflit armé qui pendant 52 ans a opposé les forces gouvernementales aux forces armées révolutionnaires de Colombie (FARC).

Toutefois, des groupes armés issus des FARC, les guérillas des l'Armée de Libération Nationale (ELN), ainsi que des factions ayant succédé aux groupes paramilitaires officiellement démobilisés il y a plus de 10 ans, continuent de commettre de graves abus. Les défenseurs des droits de l'homme, les dirigeants des communautés autochtones et afro-colombiennes, parmi d'autres activistes, font face à des menaces et au risque de violences » (Stuk 7). Altijd volgens Human Rights Watch, "Depuis 2016, ce sont plus de 400 défenseurs des droits humains qui ont été tués en Colombie, selon le Haut Commissariat aux Droits de l'Homme (HCDH) des Nations Unies » (Stuk 8). Verzoeker is, gezien zijn uitgesproken politieke opvattingen, duidelijk het doelwit van de autoriteiten. Hij kan de bescherming van zijn nationale autoriteiten niet krijgen.

7) Het CGVS citeert in de bestreden beslissing ook informatie over Venezuela die op internet is geraadpleegd. Overwegende dat het CGVS deze informatie opnieuw niet heeft vermeld tijdens de hoorzitting van 31.03.2022; hij heeft verzoeker er niet naar gevraagd. Verzoeker heeft zich dus vóór de beslissing niet kunnen uitspreken over de inhoud van de informatie waarnaar het CGVS verwijst.

8) Het CGVS probeert de politieke rol van verzoeker te minimaliseren. Terwijl verzoeker de bevolking aanmoedigde om te demonstreren tegen de Venezolaanse autoriteiten. Hij nam deel aan de demonstratie van 27.08.2018 waarbij hij werd gefotografeerd. Zijn naam werd geplaatst op een zwarte lijst van tegenstanders die moesten worden uitgeschakeld. Op 01.09.2018 en vervolgens op 15.07.2021 werd hij op naam gearresteerd en met de dood bedreigd door gewapende mannen. Zijn deelname aan de demonstratie van 27.08.2018 werd verweten. Verzoeker vreest daarom voor zijn leven als hij terugkeert naar zijn land van herkomst, Venezuela.

9) Het CGVS plaatst ook vraagtekens bij de dreigementen die verzoeker op 01.09.2018 heeft ontvangen en bij de klacht ingediend bij het Parket. Terwijl op 01.09.2018 verzoeker werd geïntimideerd door vier gewapende mannen die in de lucht schoten. Hij werd door deze mannen bij de voornaam "A." genoemd; alleen de vrienden van verzoeker noemen hem zo; deze mannen waren goed op de hoogte van verzoeker. Via zijn advocaat heeft verzoeker wegens deze feiten een klacht ingediend bij het Parket van Barinas. Tijdens zijn hoorzitting op 31.03.2022, heeft verzoeker een afschrift van deze klacht overgelegd. Hij werd niet ondervraagd over dit document. Het CGVS ongepast was om kritiek te uiten op het document in de bestreden beslissing zonder verzoeker te hebben ondervraagd. Verzoeker begrijpt niet waarom het CGVS hem verwijt dat de advocaat een kennis is. De advocaat is een kennis van de moeder van verzoeker; hij stemde ermee in verzoeker te helpen die te bang was om deze stap persoonlijk te nemen. De klacht werd ingediend op 01.09.2018, dezelfde dag van de bedreigingen. Het CGVS schat dat de klacht werd ingediend op 24.03.2022. Het is verkeerd. Het document is voorzien van een stempel met de datum 24.03.2022, dit is de datum waarop de kopie van de klacht is afgegeven. Verzoeker wenste dit document te hebben ter ondersteuning van zijn verklaringen aan het CGVS.

10) Het CGVS zegt verrast te zijn door het incident dat plaatsvond op 15.07.2021. Terwijl de verklaringen van verzoeker constant zijn. Op 15.07.2021 probeerde hij terug te keren naar Venezuela om geld te halen bij de bank van zijn moeder. Hij ging niet door de grenspost, maar door een kortere weg. Gewapende mannen arresteerden verzoeker, ze hadden een foto van hem van slechte kwaliteit. Die mannen twijfelden of verzoeker de man op de foto was. Verzoeker meerdere keren herhaalde dat hij het niet was, de mannen lieten hem uiteindelijk vrij.

11) Het CGVS beweert een diepgaande analyse te hebben gemaakt van de veiligheidssituatie in Venezuela. Overwegende dat het CGVS tevreden is met een beroep op eenzijdige informatie die op internet is verzameld. Het CGVS erkent echter dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is; en dat het kan leiden tot subsidiaire bescherming afhankelijk van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Verzoeker werd op een zwarte lijst van te verwijderen tegenstanders geplaatst, hij werd met de dood bedreigd, hij werd willekeurig gearresteerd, hij zocht tevergeefs de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten (zijn klacht bij het Parket werd niet opgevolgd), hij vluchtte naar Colombia, maar werd daar gediscrimineerd.

12) Volgens het CGVS, blijkt het psychiatrisch rapport een "diagnostische indruk te zijn. Er zitten geen testresultaten bij". Overwegende dat dit rapport is geschreven door een psychiater toen verzoeker in 2007 10 jaar oud was. Verzoeker wilde dit document indienen om zijn psychische stoornissen te ondersteunen. Het CGVS heeft geen medische expertise; hij laat zich toch medische overwegingen toe ("het gaat niet om een psychiatrisch rapport maar om een diagnostische indruk"). Het CGVS zou testresultaten hebben gewild, hij twijfelt aan de conclusies van een psychiater, waarom heeft hij geen contact opgenomen met deze arts om bijkomende uitleg te krijgen? De conclusies van dit medisch rapport zijn essentieel om de beperkte intellectuele capaciteiten van verzoeker vast te stellen. Ze rechtvaardigen de beperkte aard van sommige antwoorden van verzoeker.

13) Het CGVS is van oordeel dat verzoeker, ondanks zijn beperkte cognitieve capaciteiten, zich kon redden door te werken of naar Europa te reizen. Terwijl verzoeker ongeschoolde functies bekleedde. Hij deed de afwas of het snijden van groenten in restaurants.

Hij opende de slagboom van een wooncomplex, hij noteerde de kentekenplaten van passerende voertuigen. Hij was een straatverkoper. Hij kocht vliegtickets met de hulp van de verkoper. Hij volgde de instructies op om naar Europa te reizen, hij moest regelmatig voorbijgangers hebben gevraagd hoe het moet.

Het enkel middel inzake schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van het artikel 1st, sectie A, §2 van het Verdrag van Genève van 28.07.1951, is ernstig. De Belgische Staat was niet bij mate, zonder de verplichting van motivatie te schenden en zonder een duidelijke appreciatiefout te begaan, de beslissing wiens beroep mee te delen.”

Verzoeker vraagt hem als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS te verwijzen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. FOD Buitenlandse Zaken, “*Voyager en Colombie: conseils aux voyageurs*», laatste update op 07.06.2022;
2. France Diplomatie, Colombie, laatste update op 14.06.2022;
3. Transparency International, Colombia;
4. Transparency International, Belgium;
5. Amnesty International, Rapport annuel 2021, Colombie;
6. Reporters sans frontières, Rapport annuel 2021, Colombie;
7. Human Rights Watch, Colombie;
8. Human Rights Watch, « *Colombie: Les défenseurs des droits humains peu protégés et en danger. Plus de 400 dirigeants communautaires ont été tués depuis 2016* », 10.02.2021.

3. Aanvullende nota

Verwerende partij legt op 6 september 2022 een aanvullende nota neer waarbij in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: COI Focus, “*Venezuela: Situatieschets*” van 30 mei 2022 (internetlink); EASO, “*Venezuela Country Focus*” van augustus 2020 (internetlink) en waarin verwerende partij in wezen haar beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet bevestigt op basis van deze landenrapporten.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming.

Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkwerijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielerzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, MM, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoeker verklaart zowel de Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming zijn originele Colombiaanse paspoort en identiteitskaart voor, een kopie van zijn Venezolaanse identiteitskaart en een certificaat van echtheid van zijn geboorteakte (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1, 2, 3, 4). De Raad acht verzoekers identiteit en Colombiaanse en Venezolaanse nationaliteit afdoende aangetoond en stelt ook vast dat dit door geen van beide partijen wordt betwist.

De Raad wijst er vooreerst op dat het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade gevoerd wordt met betrekking tot het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft, of indien verzoeker geen nationaliteit heeft, het land van zijn gewoonlijke verblijfplaats. Aangezien de internationale beschermingsstatus in de plaats treedt van de bescherming van de staat waarvan men de nationaliteit bezit, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van zijn land van herkomst. Ingeval een verzoeker meer dan één nationaliteit heeft, verwijst *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* in de vluchtelingendefinitie en de definitie van subsidiaire bescherming naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is en moet aangetoond worden dat hij van geen van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit bescherming kan verkrijgen.

5.3. Met betrekking tot zijn vrees voor vervolging of reëel risico voor ernstige schade in geval van Colombia, voert verzoeker aan dat hij in Colombia werd uitgestoten omdat hij als Venezolaan beschouwd wordt omdat hij in Venezuela geboren is.

5.3.1. Verzoeker betoogt vooreerst dat de intellectuele toestand van verzoeker een negatieve invloed heeft gehad op het verloop van het persoonlijk onderhoud en dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de bijzondere gezondheidstoestand van verzoeker. Hij verwijst daartoe naar het door hem neergelegde psychiatrisch verslag van Dr. S.D.M.. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de lezing van de vertaling van dit verslag in het administratief dossier blijkt dat verzoeker door deze dokter werd gezien op de leeftijd van 19 jaar op verzoek van zijn moeder omwille van niet gespecificeerde gedragsstoornissen en leerstoornissen. Onder de rubriek psychisch onderzoek wordt vermeld dat verzoeker vergezeld was van zijn moeder en dat *“hij is bewust, georiënteerd, alopsychisch en autopsychisch, geheugen behouden, fixatie zonder wijzigingen (5/6), afgeleid, meewerkend, kijkt in de ogen van de interviewer, welbespraakt met gepaste intensiteit maar moeilijkheden in de uitspraak van bepaalde woorden, lijkt onder het gemiddelde te zitten wat verstand betreft”*. Onder de rubriek *“diagnostische indruk”* wordt in het verslag vermeld *“1. Cognitieve achterstand met verminderde betrokkenheid”*. Verder wordt in het verslag opgemerkt dat verzoeker voor het eerst op raadpleging kwam in 2007 naar aanleiding van problemen met schoolprestaties en *“vertoont mentale ontwikkelingsachterstand wat de prestatieproblemen en het incorrect interpreteren van situaties verklaart, zowel op school als in zijn dagelijkse routine. Naarmate de schooljaren op academisch vlak moeilijker worden, ondervindt hij ook steeds meer moeilijkheden”*. De Raad stelt vooreerst vast dat het voorgelegde attest betrekking heeft op verzoekers situatie toen hij 19 jaar oud was en hij ondertussen 25 jaar oud is. In zoverre hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker verstandelijk onder het gemiddelde zou zitten, biedt het verslag een beeld van verzoekers intellectuele capaciteiten op 19-jarige leeftijd. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, zoals vermeld in de bestreden beslissing, moeite heeft met minder eenvoudige vragen en vaak vraagt om te bevestigen dat hij de vraag goed heeft begrepen. Evenwel blijkt verzoeker in dit geval wel in staat om op coherente wijze te antwoorden. Ook blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker in staat was op omstandige wijze de gebeurtenissen in Venezuela en in Colombia waarop hij zich voor zijn verzoek beroept uiteen te zetten. Verder blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud dat de dossierbehandelaar uitgebreid de tijd heeft genomen om het misverstand met betrekking tot de gebeurtenissen aan de grens op te helderen, en dat daarbij ook gebruik gemaakt werd van tekeningen om de vragen te verduidelijken (notities PO, p. 8-10). In zoverre uit het voorgaande kan blijken dat verzoeker moeite had om ingewikkelder vragen te begrijpen, blijkt uit het voorgaande dat wel degelijk maatregelen werden genomen om hiermee rekening te houden en dat het nodige werd gedaan om de verzoeker de mogelijkheid te geven onduidelikheden in zijn relaas op te helderen. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij alleen naar Colombia is gegaan, er een huis heeft gehuurd en voor zijn levensonderhoud heeft ingestaan en dat hij op eigen houtje naar Europa is gekomen, waaruit blijkt dat verzoekers intellectuele capaciteiten hem er niet van weerhouden hebben om initiatief te nemen en zich staande te houden. De Raad kan verwerende partij dan ook bijtreden waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker in staat was om zijn vluchtmotieven op coherente wijze uiteen te zetten. Zo blijkens de bestreden beslissing geen procedurele noden werden vastgesteld noch specifieke steunmaatregelen werden verleend, blijkt uit het voorgaande dat wel degelijk werd rekening gehouden met het feit dat verzoeker moeite heeft met iets ingewikkelder vragen. Hoe dan ook kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud samen gelezen met het door

verzoeker voorgelegde psychiatrisch verslag niet blijken dat verzoekers rechten tijdens de procedure niet zouden zijn gerespecteerd of dat verzoeker niet aan zijn verplichtingen in het kader van de procedure zou hebben kunnen voldoen. Verzoeker toont ook niet concreet aan hoe verzoekers rechten niet zouden zijn gerespecteerd noch welke steunmaatregelen hadden moeten genomen worden en hoe dit het verloop van het persoonlijk onderhoud zou hebben beïnvloed. In elk geval stelt de Raad vast dat, wat betreft verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in geval van terugkeer naar Colombia, de bestreden beslissing niet verwijst naar tegenstrijdigheden of incoherenties in zijn verklaringen, zodat verzoekers betoog in die mate niet relevant is. Uit de bestreden beslissing kan evenmin blijken dat verwerende partij een inhoudelijke beoordeling maakt van het psychiatrisch verslag of dat getwijfeld wordt aan de conclusies van een psychiater, zoals verzoeker ten onrechte argumenteert in het verzoekschrift. De lezing van de bespreking van het verslag in de bestreden beslissing leert immers dat enkel de inhoud van het verslag wordt weergegeven en enkel wordt opgemerkt dat er geen testresultaten zijn, maar dat verwerende partij zich niet uitspreekt over de bewijswaarde van het document, maar integendeel erkent dat tijdens het persoonlijk onderhoud snel bleek dat verzoeker moeite heeft met minder eenvoudige vragen en bevestiging vraagt over de wijze waarop hij de vraag heeft begrepen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij heeft aangegeven dat hij de tolk op het CGVS niet goed verstond, dat zijn opmerkingen hierover niet serieus werden genomen en dat het abnormaal is dat hem geen andere tolk werd toegewezen, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS na een aantal inleidende vragen, werd gevraagd of hij de tolk goed verstond en verzoeker daarop bevestigend antwoordde. Verzoeker werd op dat ogenblik ook uitdrukkelijk meegedeeld dat *“als u problemen heeft met de vertaling, mag u dat zeggen”* (notities PO, p. 3). Verzoeker specificeert in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wanneer verzoeker zou gezegd hebben dat hij de tolk niet volledig verstond. Nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker de tolk niet goed zou verstaan hebben, noch dat hem zou gezegd zijn dat de tolk de beste in België zou zijn, zoals aangehaald in het verzoekschrift. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud weliswaar dat verzoeker moeilijkheden had om de iets moeilijkere vragen te begrijpen en dat over één aspect van zijn relaas een misverstand is ontstaan dat werd opgehelderd, maar niet dat de verzoeker de tolk niet goed zou hebben verstaan, laat staan dat hierdoor de communicatie tussen de verzoeker en de tolk dusdanig zou verstoord geweest zijn dat het niet mogelijk was voor verzoeker om zijn problemen in zijn beide landen van nationaliteit uiteen te zetten. Verzoekers betoog dat het onbegrijpelijk is dat hem geen andere tolk werd toegewezen is dan ook niet dienstig.

5.3.2. In zoverre verzoeker een vrees voor vervolging koestert in Colombia omdat hij vanwege zijn Venezolaanse nationaliteit en omdat hij in Venezuela geboren is, ernstig gediscrimineerd wordt, herinnert de Raad er aan dat om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst *quasi* ondraaglijk wordt. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat dit het geval zou zijn in Colombia voor Colombianen die in Venezuela geboren zijn, zoals verzoeker.

Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat Colombia ongeveer 1, 8 miljoen Venezolaanse vluchtelingen en migranten huisvest en zij er worden geconfronteerd met toenemende armoede, het verlies van banen, uitzettingen en gebrek aan toegang tot medische verzorging en voedsel. De Colombiaanse regering voerde op 8 februari 2021 een tijdelijk beschermingsstatuut in voor de Venezolanen die in het land wonen of er de daaropvolgende twee jaar binnenkomen via officiële controleposten. Deze status geeft ook toegang tot basisdiensten waaronder het nationale gezondheidssysteem en COVID-19 vaccinatieplannen. Er werd een sterke toename van het aantal vluchtelingen en migranten uit Venezuela vastgesteld in de tweede helft van 2021 die naar het Noorden trokken en de VS probeerden te bereiken. Veel Venezolanen leven in de buurlanden, waaronder Colombia, van slecht betaalde jobs en velen verloren hun inkomen door de pandemie, terwijl ook de xenofobie in de buurlanden aan het stijgen is (COI Focus, *“Venezuela. Situatieschets”*, 4 juli 2022, p. 54-55).

Zo hieruit kan blijken dat vele Venezolaanse vluchtelingen in zeer moeilijke omstandigheden in Colombia verblijven en geconfronteerd worden met xenofobie, stelt de Raad eveneens vast dat de regering

maatregelen heeft genomen om de verblijfssituatie van Venezolaanse migranten en vluchtelingen te regulariseren en de toegang tot basisdiensten te verzekeren. De Raad neemt met de commissaris-generaal aan dat de economische situatie in de grensstreek met Venezuela, waar verzoeker verbleef voor zijn vertrek, niet rooskleurig is en dat het moeilijk is voor Venezolanen om er werk te vinden en aanvaard te worden in de gemeenschap. Evenwel kan uit deze informatie niet worden afgeleid dat elke persoon van Venezolaanse afkomst die eveneens de Colombiaanse nationaliteit bezit, zoals verzoeker, in Colombia met dusdanig ernstige discriminatie wordt gediscrimineerd dat deze kan worden gekwalificeerd met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot Colombia heeft onder meer betrekking op de situatie van mensenrechtenactivisten, LGBTQI-personen en het crimineel geweld dat onder meer wordt gepleegd door gewapende groeperingen in Colombia maar bevat verder geen informatie over discriminerende behandeling van de Venezolaanse diaspora in Colombia.

Zo uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat personen die zowel de Venezolaanse als Colombiaanse nationaliteit hebben geconfronteerd kunnen worden met xenofobie en discriminatie, kan hieruit niet worden afgeleid dat elke persoon van Venezolaanse afkomst in Colombia *a priori* dermate wordt gediscrimineerd dat dit met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin kan worden gelijkgesteld. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk, waarbij het aan verzoeker is om concreet aannemelijk te maken dat hij in zijn individuele omstandigheden dermate gediscrimineerd werd of bij terugkeer riskeert te worden dat dit met vervolging kan worden gelijkgesteld.

Verzoeker verklaart hierover tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot zijn situatie in Colombia dat hij niet hetzelfde werk kon doen zoals andere Colombianen maar enkel ambulante jobs (notities PO, p. 10) en enkel als straatventer van sigaretten, snoep en koffie kon werken (*idem*). Verder verklaart verzoeker dat hij ook Colombia heeft verlaten omdat hij zoals veel Venezolanen een lang gezicht heeft en dat veel mensen die met drugs bezig zijn hem zouden kunnen verwarren met iemand anders (notities PO, p. 12). Verder stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker zelf verklaart dat hij een huis kon huren in Colombia, er nooit problemen kreeg met de politie en ook geen andere concrete problemen aanhaalt omwille van zijn Venezolaanse afkomst en nationaliteit dan het feit dat hij enkel lager gekwalificeerde jobs zou kunnen uitoefenen. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat hij in Colombia een huis kon huren van de opbrengst van zijn activiteiten als straatventer en zijn moeder, die eveneens de Colombiaanse nationaliteit bezit, later in hetzelfde huis kwam wonen en er nog steeds verblijft en verzorgd wordt door zijn zus (notities PO, p. 5).

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in zijn individuele omstandigheden, beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, voor zijn vertrek uit Colombia met dermate ernstige discriminatie werd geconfronteerd omwille van zijn dubbele Venezolaanse-Colombiaanse nationaliteit, noch dat hij in geval van terugkeer naar Colombia aan dergelijke discriminatie dreigt onderworpen te worden. Op basis van zijn Colombiaanse nationaliteit heeft verzoeker bovendien dezelfde rechten als andere Colombiaanse staatsburgers en kan hij zich, in geval hij met discriminatie geconfronteerd zou worden, zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om zijn rechten te vrijwaren. Uit niets kan blijken dat verzoeker hiervan verstoken zou zijn. Bovendien kan verzoeker zich als Colombiaanse onderdaan vrij in het land bewegen en in andere regio's werk zoeken, mocht hij daar niet in slagen in de grensstreek met Venezuela. In dit verband stelt de Raad ook vast dat verzoeker verklaart familieleden te hebben in Bogota, zodat hij in elk geval over een netwerk beschikt in deze stad, mocht hij daarbij hulp nodig hebben.

Verzoekers betoog dat de Colombiaanse autoriteiten hem niet hebben geholpen en dat hem zijn Venezolaanse nationaliteit verweten worden, dat zijn salaris nauwelijks voldoende was om de huishuur te betalen en dat de familie van de moeder van verzoeker hem slechts voor enkele dagen had kunnen helpen en niet op langere termijn, volstaat niet om de motieven in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem ten aanzien van Colombia ingeroepen problemen te ontkrachten, en de bovenstaande analyse te weerleggen. Verzoeker brengt geen andere problemen in Colombia aan dan de hierboven vermelde en uit niets kan blijken dat hij ooit hulp zou gezocht hebben van de Colombiaanse autoriteiten, zodat hij zich bezwaarlijk kan beroepen op het feit dat de Colombiaanse autoriteiten hem niet zouden geholpen hebben. Dat hij slechts op korte termijn hulp kan krijgen van zijn familieleden, zoals hij beweert, neemt niet weg dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij slachtoffer werd van ernstige discriminatie die kan gekwalificeerd worden als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin noch als ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat hij niet aantoont dat hij als Colombiaans onderdaan geen bescherming zou kunnen verkrijgen van zijn nationale autoriteiten indien hij met dergelijke discriminatie zou worden gekwalificeerd.

Met betrekking tot de verwarring die tijdens het persoonlijk onderhoud is ontstaan over de problemen die hij zou hebben gekregen met collectivos toen hij terug de grens met Venezuela overstak om geld op de halen worden op goede gronden als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: "*Tijdens het persoonlijk*

onderhoud was er even verwarring over een incident (CG p.8-9), aangezien u initieel verklaarde dat u Colombia had verlaten omdat de vervolging vanwege de “Colectivos” verder duurde. Echter, na allerlei pogingen om uw verklaringen duidelijk te krijgen, en gebruik makend van een tekening, werd het duidelijk dat de tweede keer dat u werd bedreigd (de eerste keer was in uw geboorteplaats Barinas, Venezuela) u zich eveneens op Venezolaanse bodem bevond, net over de grens, in Sant Antonio (CG p.11-12). U was op 15 juli 2021 de grens illegaal over gegaan om met de kaart van uw moeder geld af te halen van haar rekening bij een Venezolaanse bank, toen u onderschept werd door mannen in het zwart met bivakmuts en kogelvrije vesten zoals politie (CG p.9 en p.11-12).”

De Raad stelt vast dat deze motieven, die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid worden gelaten door verzoeker en neemt deze dan ook onverkort over.

Verzoeker legt, behalve zijn Colombiaanse identiteitsdocumenten, geen andere documenten neer ter staving van de discriminatie waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest in Colombia. Verzoeker brengt ook geen andere vervolgingsfeiten of ernstige problemen aan die hij sinds 2018 tot aan zijn vertrek in november 2021 in Colombia zou hebben gekend. De overige door hem bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten hebben immers betrekking op de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten in Venezuela. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze problemen enig verband houden met de discriminatie waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest. Nergens kan bovendien uit blijken dat hij door zijn belagers in Venezuela ook in Colombia zou zijn gevisceerd.

Gelet op verzoekers verklaringen en de door hem neergelegde documenten, en in acht genomen het geheel van zijn individuele omstandigheden en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van objectieve informatie over verzoekers land van herkomst, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert in geval van terugkeer naar Colombia omwille van zijn Venezolaanse afkomst.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Colombia.

5.4. Met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar Colombia, beroept verzoeker zich op dezelfde vluchtmotieven en kan de Raad volstaan met te verwijzen naar het voorgaande waarbij werd besloten dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer zal geconfronteerd worden met dermate ernstige discriminatie dat deze kan worden gelijkgesteld met vervolging. Verzoeker brengt verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in zijn hoofdte kan worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisceerd.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN

bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Uit de beschikbare informatie blijkt dat dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict. Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.*

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c)

van de Vreemdelingenwet. In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

De door verzoeker bijgebrachte landeninformatie kan niet tot een ander besluit leiden wat betreft de aard van het geweld in Colombia en de locatie van het gewapend conflict in het land. De rapporten van Transparency International hebben betrekking op de corruptiegraad in het land maar bevatten geen informatie over de mate en aard van het geweld en de locatie van het gewapend conflict. Het jaarrapport 2021 van Reporters sans Frontières toont aan dat journalisten vaak het doelwit zijn van doodsb bedreigingen en aanslagen. Uit de bijgebrachte informatie van Human Rights Watch blijkt dat gewapende groeperingen in Colombia zich schuldig maken aan geweldsdelicten tegen mensenrechten, activisten en gemeenschapsleiders terwijl het jaarrapport 2021 van Amnesty International melding wordt gemaakt van buitensporig geweld tegen demonstranten. Deze rapporten liggen in dezelfde lijn van de landeninformatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd in bovenstaande analyse en kunnen niet tot een ander besluit leiden. Dat verwerende partij zichzelf zou tegenspreken door enerzijds te wijzen op een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia maar tegelijk een toename van geweld tussen veiligheidsdiensten, rebelligroepen en de georganiseerde misdaad te erkennen kan niet worden bijgetreden. Verzoeker hanteert vooreerst een selectieve lezing van de desbetreffende motieven nu de verbetering van de veiligheidssituatie betrekking heeft op het afgelopen decennium en hieruit duidelijk blijkt dat daarbij een beoordeling wordt gemaakt van de situatie voor en na het vredesbestand in 2016. In zoverre een toename van geweld sinds 2020 wordt vastgesteld blijkt verder uit bovenstaande analyse en de lezing van de motieven van de bestreden beslissing dat deze betrekking heeft op bepaalde gebieden waar gewapende groeperingen een grotere territoriale en sociale controle hebben. Dit sluit een globale verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia niet uit. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee evenmin aantoonst dat de bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de verkeerde conclusies zijn getrokken uit de voorliggende informatie. Dit kan evenmin afgeleid worden uit de reisadviezen van de FOD Buitenlandse Zaken en het Franse Ministerie van Buitenlandse zaken van 7 juni en 14 juni 2022 nu hieruit enkel kan blijken dat zowel dissidente leden van het vroegere Farc en ELN en criminele bendes actief zijn in Colombia en dat beperkingen op de bewegingsvrijheid mogelijk zijn tijdens de electorale campagne en gewaarschuwd wordt voor geweld tijdens deze periode. Verder wordt ook gewaarschuwd voor een risico voor afpersingen en ontvoeringen door gewapende groeperingen in de grensregio's met Venezuela en Ecuador, maar hieruit kan niet afgeleid worden dat de bovenstaande analyse met betrekking tot de aard en intensiteit van het geweld en de locatie van het gewapend conflict, niet langer accuraat zou zijn.

Zoals reeds vermeld, wordt evenwel niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict strekt zich evenwel niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger moet de situatie van de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) worden onderzocht en moet ook worden ingeschat of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker verklaart tot zijn vertrek uit Colombia in Villa del Rosario, in de regio Norte de Santander te hebben verbleven.

Het departement Norte de Santander wordt genoemd als één van de departementen waar een gewapend conflict heerst. Uit de relevante landeninformatie blijkt dat ACLED in de periode tussen 1 januari 2020 en 21 mei 2021 melding maakt van 133 dodelijke slachtoffers in deze regio (COI Focus p. 36) waarvan het overgrote deel vielen in de steden Cucuta en Tibu. Verder vonden in deze regio bloedbaden (massacres) plaats tijdens de verslagperiode, en zijn vooral mensensrechtenactivisten en sociale leiders het doelwit van gewapende groeperingen. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat

een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in Norte de Santander sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad besluit dat het aanwezige geweld in Norte de Santander dat kadert in een gewapend conflict weliswaar resulteert in burgerslachtoffers maar dat de mate van willekeurig geweld in deze regio niet dusdanig hoog is dat elke burger, louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Er moet bijgevolg worden nagegaan of er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Verzoeker brengt geen dergelijke persoonlijke omstandigheden aan, nog kunnen deze blijken uit de gegevens van het administratief dossier. Evenmin ligt informatie voor waaruit kan blijken dat verzoeker op de route naar deze regio met dergelijk geweld geconfronteerd zal worden.

Er blijkt niet dat ten aanzien van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Villa del Rosario in Norte de Santander, zijn regio van herkomst, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Waar verzoeker nog opwerpt dat de door de commissaris-generaal gebruikte informatie niet aan verzoeker werd meegedeeld en enkel naar websites verwijst en daardoor de rechten van verdediging niet respecteert, wijst de Raad er op dat geen enkele bepaling in de Vreemdelingenwet noch in het EU *asielacquis* de commissaris-generaal ertoe verplicht de verzoeker te confronteren met de landeninformatie waarop hij zich baseert om de veiligheidssituatie in het land van herkomst te beoordelen. Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing een link bevat naar de door verwerende partij gebruikte landeninformatie alsook het internetadres waarop deze informatie te vinden is. Verzoeker toont niet aan dat deze voor hem niet toegankelijk was, noch dat hij bij het opstellen van zijn verzoekschrift geen toegang zou gehad hebben tot het internet. Aangezien verzoeker zelf een aantal internetpublicaties toevoegt aan zijn verzoekschrift, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat verzoeker wel degelijk toegang had tot deze informatie en hiervan dus ook gebruik kon maken bij de voorbereiding van zijn verzoekschrift en tot op het sluiten van de debatten ter terechtzitting. Verzoeker toont niet aan dat hij door het feit dat er geen papieren versie van de COI Focus "*Colombia. Veiligheidssituatie*" van 2 augustus 2021 werd toegevoegd aan het administratief dossier, geen toegang had tot dat rapport, nu dit rapport publiek beschikbaar is op de website van het CGVS en het internetadres waarop dit geraadpleegd kan worden aan hem werd meegedeeld. Een schending van de rechten van de verdediging kan dan ook niet worden aangenomen.

In hoofde van verzoeker bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Norte de Santander, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

7. Hierboven werd reeds opgemerkt dat ingeval van dubbele nationaliteit, vanwege het subsidiair karakter van het internationale beschermingsregime, moet aangetoond worden dat verzoeker geen beroep meer wil of kan doen op de bescherming van elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Colombia, land waarvan hij de nationaliteit bezit. Een verder onderzoek naar verzoekers nood aan bescherming ten aanzien van Venezuela, het tweede land waarvan hij de nationaliteit bezit, is dan ook niet langer noodzakelijk.

Verzoekers betoog dat het CGVS de politieke rol van verzoeker in Venezuela tracht te minimaliseren, dat onterecht vraagtekens worden geplaatst bij de bedreigingen die verzoeker heeft ontvangen op 1 september 2018 en de klacht bij het parket, dat verzoekers verklaringen over het incident van 15 juli 2021 constant en dat verwerende partij ten onrechte beweert een diepgaande analyse te hebben gemaakt van de veiligheidssituatie in Venezuela en verzoeker niet werd geconfronteerd met de landeninformatie over Venezuela, is dan ook niet dienstig aangezien deze niet tot een ander besluit kan leiden.

8. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die

onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling de versnelde procedure betreft en dat deze *in casu* niet werd toegepast, zodat de schending ervan ook niet dienstig kan worden ingeroepen.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET